

8.83x32.54	1	עמוד 22	הארץ - כותרת	16/12/2022	84229631-5
ת? נשים בישראל בשנות המדינה הראשונות - מאת שרון גב - 25910					

אחרי מות

עופר אדור

כתבה על אפליית הנשים

ב-1960 פירסמה העיתונאית תקוה וינשטוק סדרת כתבות ב"מעריב" תחת הכותרת "עולם של גברים". וינשטוק סקרה את הקשיים שבהם נתקלות נשים במקצועות חופשיים. "כדי לעמוד בתחרות עם הגברים חייב 'המין היפה' לעלות בטיב עבודתו על המין החזק, כי עדיין אין החברה רואה בעין יפה את האשה העור בדת מחוץ למשק ביתה", כתבה. "עדיין שלטת בכיפה ההכרה, כי מקומה של האשה בבית ומצפים כי תצטיין יותר בקרב משפחה תה מאשר בין עמיתיה לעבודה", הוסיפה. הגברים, לדבריה, העדיפו שהאשה תישאר בבית, משום שעקרת בית "מסייעת להם לשמור על 'עליונותם' הגברית", ועם זאת, היא תיאררה מציאות מורכבת: "הנשים התורמות למשק הבית מרביתן אינן מוצאות בו סיפוק ומקנאות באחיותיהן שנשתחררו, ואלו ה'משוחררות', כביכול, נקרעות בין לחץ החובות הנשיים ותפקידי העבודה ואולי הן משועבדות למעשה עוד יותר", כתבה. "האשה שואפת להגיע לאולימפוס של הגברים והמציאות כובלת אותה לאדמה".

בראיון לספרה של ד"ר שרון גבע, "האשה מה אומרת?", אמרה וינשטוק: "מעולם לא כתבתי במדור לנשים, אך בכתבותי תמיד נתתי זכות קדימה לסיפור על נשים". כך, לדוגמה, העלתה לדיון את השאלה כיצד מחויבותן של נשים לעבודות הבית גרמה להן לעזוב, לכאורה מרצון, את המקצוע שלמדו. "כמה נשים סיימו חוק לימודיהן במשפטים ואינן עוסקות במקצוע – וכמה רשומות כעורכות דין ומקדישות יותר זמן לכיריים ולחיתולים – אין לדעת", אמרה.

"נשים עשויות היו להתקדם אל-מלא החטא הקדמון המכניס את האשה להריגות, לטיפול בבית, בילדים ו...בעל", כתבה וינשטוק. "החברה עדיין אינה מקבלת אשה בתפקידים מרכזיים כדבר מובן מאליה, וגם לנשים המובן מאליה הדור מיננטי, שלא ישתנה לעולם, הוא הבית – לא החוץ... אם אשה מצטיינת בעבודה, יפטירו, בייחוד נשים, 'משהו בחיי המשפחה שלה לא בסדר. בטח הבית מוזנח, הילדים מסכנים'".

תקוה וינשטוק,

עיתונאית,

1925-2022

צילום: אסתר קסוביץ

וינשטוק נולדה ב-1925 בפאריס בשם נדיה (תקוה) כהן. אביה, הרופא ד"ר נפתלי כהן, נולד בצפת לאחד מראשוני הרופאים ילידי הארץ. סבו, מיכל הכהן, היה שותפו של יואל משה סלומון בהוצאה לאור של העיתון העברי הראשון בארץ ישראל, "הלכנון". אמה של וינשטוק, צילה לבית אטינגון, ילידת רוסיה, היתה בת למשפחה עשירה של חסידי חב"ד וקרובה של מקס אייטינגון, מייסד המכון הפסיכואנליטי בירושלים. לאחר נישואיהם עברו הוריה לפאריס, שם נולדה וינשטוק, אך זמן קצר לאחר מכן שבו לארץ והתגרשו. תקוה התינוקת ואמה עברו לגור בבית הוריה של האם בפתח תקוה. אביה השתקע בצרפת שם הקים משפחה חדשה ולימים היה לסופר. אמה נישאה לד"ר יהודה צבי וינשטוק, שאימץ את תקוה כתת. אחרי לימודיה בגימנסיה "אחד העם" בפתח תקוה, המשיכה ללימודי ספרות והיסטוריה באוניברסיטה העברית.

את דרכה בעולם העיתונות החלה ביומון "הבוקר", משם עברה ב-1949 ל"מעריב", שם פירסמה ב-1957 סדרת כתבות, "סדר נשים", שבהן ראינה נשים ששמן היה ידוע בציבור בזכות בעליהן. "עלי אין מה לכתוב. אני כמו מיליוני נשים אחרות. קצת לומדים, מתחננים ומקימים משפחה", סיפרה לה מרים לבנון, אשת ראש עיריית תל אביב חיים לבנון. "כעת אעשה ספונגיה כאשת ראש העיר", הוסיפה. "העבודה המדעית של בעלה היא קודש הקודשים לגברת בקי. קודם הסטטיסטיקה, אחר כך אני" כתבה וינשטוק על וירה, אשתו של רוברט בקי, ראש הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. גבע כתבה, כי הכתבות האלה "לימדו את הנשים בישראל שכל הנשים נושאות בעול עבודת הבית. אמנם לא כל אחת יכלה להיות אשתו של, אך כל אשה בישראל יכלה להצטיין בתפקידה בתור עקרת בית ולשמש דוגמה ומופת לאחרות".

ב-1954 נישאה וינשטוק לצייר אביגדור סטימצקי. כעבור שנתיים התגרשו וב-1961 נישאה לירוחם לוריא, מזכיר הוצאת "עם עובד" ונכד לאהרן שלוש, מייסד נווה צדק. הוא מת ב-1977 בגיל 63. וינשטוק, שהמשיכה לכתוב עד גיל מאוחר באתר "חדשות בן-עזר", מתה השבוע בגיל 97, והותירה אחריה את בנם, יששכר, ונכדים.